

**PARAULES A L'ACTE DE LLIURAMENT DEL XVII PREMI
SOLIDARITAT DE L'INSTITUT DE DRETS HUMANS DE
CATALUNYA**

24 DE FEBRER – PARLAMENT DE CATALUNYA

Honorable Conseller, il·lustres diputades i diputats, Síndic de Greuges, Amigues i Amics de l'Institut de Drets Humans, senyores i senyors,

Encara que sigui repetitiu i un tòpic fins i tot, com a President del Parlament de Catalunya, és per a mi un honor i una gran satisfacció acollir l'acte de lliurament del **Premi Solidaritat**, que atorga **l'Institut de Drets Humans de Catalunya** a persones o entitats que treballen en favor dels més necessitats i defensen els Drets Humans.

El nostre vol ser un Parlament obert a la ciutadania i a la societat civil, i actes com el d'avui permeten fer realitat aquest objectiu.

Vull agrair a l'Institut de Drets Humans la seva tasca, molt més enllà d'aquest Premi, que no és poc. Un Premi, que és per sí mateix una eina útil per a recordar-nos que la nostra societat civil es manté amatent als problemes i a les mancances en la garantia dels Drets Humans, i recordar-nos també que a Catalunya encara resta molt per fer en aquest àmbit.

Històricament els catalans i les catalanes hem compartit plenament la defensa dels valors de la nostra vida col·lectiva, exemplificats

especialment en la **Declaració Universal de Drets Humans**, amb la qual el Parlament de Catalunya ha manifestat repetidament el seu compromís.

Però les paraules institucionals requereixen ser traslladades a la vida quotidiana. Això és el que mira de fer dia a dia molta gent al nostre país, i el que, tal com avui destaquem, porta fent en **Jordi Petit** des de fa més de 25 anys.

En **Jordi Lozano González**, en Jordi Petit, és sens dubte un referent. Per la seva tasca, dedicació constant, i lluita en favor de la igualtat. És un símbol de la defensa dels drets de gais i lesbianes, col·lectiu que avui rep també a través d'ell un reconeixement per tots aquests anys de recerca de la "normalització" d'un fet que de per sí és absolutament normal, com és el de l'homosexualitat.

Catalunya encara ha d'eixamplar les llibertats personals i els drets civils, i en el cas concret de gais, lesbianes i transexuals, incidir en el canvi cap a actituds socials positives respecte aquestes formes de relació, d'afecte i sexe. Les mancances encara són moltes; no oblidem que la visió social d'estranyesa respecte les homosexualitats és la causa d'un terç dels suïcidis entre adolescents i de la transmissió sexual de la SIDA entre els joves gais. Redreçar aquesta situació ens exigeix doncs actuar amb celeritat sobre tres eixos:

- **LLIBERTAT** per lluitar per l'autoestima que dóna la llibertat enfront l'homofòbia
- **IGUALTAT** per tots els nuclis de solidaritat i afecte familiars , gais i lesbianes inclosos, en tot el dret civil català (matrimoni, adopció, successions i benestar social).

- SEXUALITAT, valorant totes les opcions sexuals que ens puguin apropar a la felicitat, sobre la base de la dignitat humana.

En Jordi Petit és també un referent per a la recerca de la "normalitat" que reivindicuem i la igualtat de drets d'aquelles persones que pateixen una malaltia com la SIDA, que tant mal ha fet i segueix fent al nostre món.

Com bé ell ens recorda, encara resta molt per fer si volem gaudir de la igualtat social que totes les persones mereixem. El camp dels drets civils és segurament força simbòlic, però on cal fer més via, l'espai on podem decidir el futur de la nostra societat, és en l'educació. És allí on es posen les bases d'una Catalunya tolerant o intolerant, oberta o tancada. És allí on s'aprèn a construir murs o a enderrocar-los i veure la vida com un gran espai obert.

En definitiva, saber aprendre que la diferència també és un valor i hem d'aconseguir el respecte per la diferència, naturalment.

Esperem doncs que l'acte que celebrem avui aquí, pel que té d'altaveu i recordatori de les realitats del nostre país, per la seva funció d'altaveu en l'opinió pública, esdevingui útil en l'avanç dels drets humans i civils a Catalunya.

Avui també es reconeix, a través de la menció especial Mitjans de Comunicació, el periodista marroquí **Alí Lmrabet**. La seva lluita per

la llibertat d'expressió al seu país, que en els moments més difícils va rebre el suport i la solidaritat de la societat civil catalana, és també un símbol de la lluita que arreu del món desenvolupen silenciosament tantes i tantes persones en favor de la llibertat d'expressió.

Un dret que el nostre poble, malauradament, també va veure impossibilitat al llarg de molts anys de Dictadura, i que ens fa sentir d'alguna manera propers a Ali Lmrabet.

El seu premi és doncs també un premi per a totes aquelles persones que, a casa nostra, ens han obert els ulls per veure la situació que ell patia, i apropar-nos a ell i als que com ell eren presos per expressar la seva opinió. I amb la seva insistència, aconseguir el seu alliberament.

Amb tot plegat, han aconseguit no només recordar-nos les mancances en Drets Humans existents arreu del món, sinó sobretot, ensenyar-nos que es poden fer coses, que ens en podem sortir, que si ens hi posem tots plegats, podem arreglar les injustícies d'aquest món. I si podem millorar el món, què no podem fer a casa nostra.

Agrair doncs la seva presència, i a l'escultor Jaime Córdoba, per l'obra creada i cedida com a guardó del Premi Solidaritat d'aquest any.

Sr. Jordi Petit, Sr. Ali Lmrabet, per aquesta casa és un veritable honor tenir-los avui aquí. Sàpiguen, i això és una opinió personal, que de totes les sales que tenim al Parlament, aquesta és la que té la llum més bonica. Avui, però, la llum la hi posen vostès dos, per la

convicció en els seus valors i ideals, per la seva trajectòria, i per les seves actituds vitals.

Moltes gràcies.